

DAGGRY

"KOM, LAD OS GAA I
RETTE MED HINANDEN,
SIGER HERREN."

—ESAJAS 1:18

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE.

NOVEMBER 1956

DAGGRY

udkommer — om Gud vil — i Begyndelsen af hver Maaned eller hver-
anden.

Det udgives af nogle Brødre i København og bæres økonomisk af
gamle Sandheds-Venner.

Aars-Abonnement for Bladet er 7 Kroner. Bladet bestilles hos
DaggrY-Forlaget, Hyldebærvej 13, København
F. (Telf. Godthaab 6619). Ansvarlig Udgiver: Herman Larsen.

Abonnementet kan indbetales paa Postgiro 61676.

“DAGNINGEN” i SVERRIG koster 5 sv. Kroner.

Adresse: Torpagatan 32 A. Jönköping.

“DAGGRY” udkommer ogsaa paa
engelsk - tysk - fransk - italiensk - græsk.

AMERIKA: The Dawn Bible Students Association,
Triangle, East Rutherford, New Jersey.

CANADA: P. O. Box 217, Winnipeg, Manitoba.

ENGLAND: 98 Seel Street, Liverpool 1.

AUSTRALIEN: Berean Bible Institute,
19 Ermington Place, Kew E 4, Victoria.

TYSKLAND: Tagesanbruch Bibelstudien-Vereinigung,
Berlin-Friedenau, Menzelstrasse 2.

SWITZ: (Fransk Sprog) Assoc. des Etudiants de la Bible Aurore,
Prilly-Lausanne.

ITALIEN: Aurora Associazione Studenti Della Bibbia,
Corso Novara, 1/16, Napoli.

GRÆKENLAND: He Haravgi (DaggrY),
Agion Theodoron 4, Athen.

Daggry

FORKYNDER AF KRISTI NÆRVÆRELSE

Nr. 11

NOVEMBER 1956

27. Årgang

INDHOLD:

Helligdomsklassens prøve og sigtelse 1

Helligdomsklassens prøve og sigtelse

Vennekredsen i København har i nogen tid med stor velsignelse og med rigt åndeligt udbytte studeret 3. bind af »Studier i skriften«, »Komme dit Rige«.

Vi anfører her et uddrag af de alvorlige tanker, vi er ved at betragte.

Endskønt det at komme ud af Babylon betegner et langt skridt i retning af fuld sejr, er det dog på ingen måde det sidste, og vi må være omhyggelig på vagt imod tilbøjeligheden til at hvile efter ethvert skridt fremad på vejen.

»Tro aldrig, striden er fuldendt,
og at du ro har fundet!

Dit værk vil ikke være endt,
før du har kronen vundet.«

»En sky af vidner rundt omkring
tilråber dig: Gå frem!

Glem vejens møje, jordens ting,
og jag blot mod dit hjem!«

Det skridt, som fører ud af Babylon, er i almindelighed en følge af andre skridt, der er taget i lydighed, og som efter tur

har opøvet og styrket karakteren til kommende kampe og sejre. Det vil blive efterfulgt af andre prøver og lejligheder til at vinde sejr, hvorfor også apostelen Paulus skrev (Galaterne 5 : 1) : »*Til friheden har Kristus frigjort os. Så står nu fast, og lad eder ikke atter holde under trældoms åg.*« Enhver, som lærer at kende Guds børns frihed og den fulde befrielse fra Babylons trældom, kan vente, at den store modstander vil gøre forsøg på at bringe ham ind under andre trældomsåg eller få ham til at snuble. Herren tillader disse svære prøvelser, for at den klasse, som nu udsøges, kan blive beredt til hans tjeneste i rigets herlighed.

Den prøve og sigtelse, som fandt sted i den jødiske høst, var et forbillede på, hvad vi kan vente nu. Templet eller helligdomsklassen var ved det første komme repræsenteret af Herrens disciple, om hvem han sagde: »*I er rene, men ikke alle.*« Efter at det nominelle Israel var forkastet (år 33), fulgte der en svær prøve for dem, som repræsenterede Guds tempel, for at de rene kunne blive skilt fra de urene. Peter blev sigtet og var nær bukket under (Lukas 22 : 31; Matthæus 26 : 74, 75; Johannes 21 : 15-17); men fordi han var »ren«, sand i hjertet, var han i stand til at komme sejrrig igennem. Judas blev også prøvet, og han viste sig at være uren, villig til at sælge sandheden for jordiske fordele, at fornægte Herren for penge og forråde ham med et kys, som er et udtryk for kærlighed.

Ligeså er der her i denne høsttid en rensed helligdom og tæt forbundet med den nogle, som ikke er rene. Siden Babylons forkastelse i 1878, da kaldet begyndte at lyde til at komme ud af det, er der gået et prøvelses- og sigtelsesarbejde for sig iblandt dem, som er kommet ud. Uden tvivl var Peter og Judas forbilleder på lignende klasser som nu blandt dem, der er kommet ud af Babylon, og som er blevet rensed fra mange af dens lærdoms-besmittelser — henholdsvis på en klasse, som forbliver tro mod Herren og mod sandheden, og en anden, som viser sig at være utro, som ikke iler fremad for at kende Herren mere fuldkomment, men som vender sig til dårlige og falske lærdomme, der ofte er værre end de, fra hvilke de var undflyet.

Denne prøvelse og sigtelse af tempelklassen i høsten, siden 1878, blev forud betegnet ved Herrens forbilledlige handling, da han rensede templet efter at have tiltrådt sit kongeembede og udtalt dommen over den nominelle jødiske menighed. Efter at have erklæret, at deres hus var ladt ode, gik han videre til templet i Jerusalem, forbilledet på det sande tempel, den sande helligdom, lavede en svøbe af snøre og brugte den til at drive vekselrerne ud; ligeledes væltede han bordene for dem, der solgte duer.

Svøben, der blev brugt i denne forbilledlige handling, er et bilde på de forskellige sandheder, som i den nærværende høst bruges inden for tempelklassen til at rettede og prøve og til at udskille de urene. De sandheder, som nu er afslørede, åbenbarer så klart Guds fuldkomne vilje, vigtigheden af en fuld indvielse til hans tjeneste og snæverheden af den vej, som må tilbagelægges af dem, der vandrer i Mesterens fodspor, at de, der har sluttet sig til denne klasse i en eller anden uren hensigt, stadig bliver hudstrøget af sandheden, indtil de bliver tvunget til at skille sig ud fra helligdomsklassen.

Medens flere af Jesu lignelser peger på den almindelige adskillelse af »helligdomsklassen« fra »hæren« eller den store masse af kristne bekendere, er der to, der går endnu videre og viser den efterfølgende prøvelse og sigtelse af helligdomsklassen — udskillelsen af sejrinderne, som skal arve riget (Åbenbaringen 3 : 21), fra andre ærligt indviede, som, overvundne af verdens ånd, forsømmer at opofre nærværende fordele og menneskelig ære for den store ære, som er fra Gud.

Lignelsen om de ti jomfruer viser, at alle jomfruerne, hele den offerviede klasse, er adskilt fra Babylon, men afmærker tillige tydeligt en prøvelse eller adskillelse, som finder sted inden for denne klasse — en adskillelse af de *kloge* jomfruer, som er fulde af tro, brændende kærlighed og en nidkær lydighedsånd, fra de *dåragtige* (ukloge) jomfruer, som tillod den første kærlighed og åndsvarme at blive afkolet og deres tro og punktlige lydighed som en følge deraf at slappes. De kloge, som lever i fuld harmo-

ni med den pagt, de har sluttet med Gud om offer, og som alvorligt spejder efter Herrens lovede genkomst, er rede til at værdsætte det glædelige høstbudskab, at erkende de forudsagte tegn på Mesterens nærværelse og at bestå en hvilken som helst prøve, som det måtte behage ham at sætte dem på for at prøve deres troskab og hengivenhed. Disse, som er vågne og spejdende, hører Herrens banken gennem profeternes ord, der forkynder hans nærværelse; og for dem er nærværende tab og kors, der bliver ydmygt håret for sandhedens skyld, velkomne som forløbere for den varige fred, glæde, herlighed og velsignelse, som skal følge efter.

Da profetiens banken, som meldte om Herrens nærværelse, blev hørt i efteråret 1874, begyndte den næsten straks at erkendes; og hurtigt lod råbet: »*Se brudgommen!**) *Går ham i mode.*« Råbet lyder endnu og vil vedblive at lyde, indtil alle, der hører til den indviede jomfruklasse, har hørt det og har fået deres hengivenhed og troskab prøvet derigennem. De kloge, som har deres lamper (Guds ord) pudsede og brændende og olie (den hellige ånd) i deres kar (deres hjerter), vil alle erkende Herrens nærværelse. Ved at ordne deres vandel og deres anliggender i overensstemmelse med deres tro, vil de gå frem for at møde den elskede brudgom og med ham sætte sig ned til bryllupsmåltidet.

De jødiske bryllupsskikke giver os et smukt billede af menighedens trolovelse og bryllup med Kristus, dens herre. Trolovelsen var en formel overenskomst med højtidelige løfter om troskab fra begge sider. Kvinden forblev i sin faders hus, indtil hun blev bragt til sin mands hjem, sædvanligvis omkring et år efter forlovelsen. Ægteskabets fuldbyrdelse bestod i, at hustruen blev modtaget i det hjem, der var blevet beredt for hende af hendes mand. Dette blev fejret med en stor fest, som varede flere dage, og som kaldtes bryllupsfesten. På en fastsat tid be-

*)Diaglotte-oversættelsen udelader ordet »kommer« efter »brudgommen«!

gav brudgommen sig af sted for at hente sin brud, som var rede til at modtage ham og til, fulgt af sine veninder med lamper og andre nødvendige ting, at ledsage ham til deres fremtidige hjem og til den fest, som han havde beredt.

I lignelsen bliver bruden slet ikke omtalt; men de »kloge jomfruer« fremstilles som dem, for hvis skyld brudgommen kommer, og som ledsager ham og får del i de beredte bryllupsglæder. Således er det både rigtigt og nødvendigt at udforme billedet, fordi Kristi brud består af mange lemmer eller personer, som så malende fremstilles ved de kloge jomfruer. De dåragtige jomfruer, der først senere opnår lyset og erfaringen, men som går glip af den »kloge«, trofaste brudeklasses ophøjelse, er uden tvivl den klasse, der omtales i Psalme 45 : 14, 15 som »Jomfruerne, hendes veninder (der) følger hende,« hvilke i sin tid vil blive begunstiget af kongen, men ikke i så høj en grad.

Den stilling, de kloge jomfruer indtog, viser, hvad der er det eneste rigtige for Herrens trolovede, den indviede menighed, at gøre, nemlig at være rede til, vente på og spejde efter brudgommens komme. Om en brud var uforberedt til dette det mest betydningsfulde øjeblik i hendes liv, ville det bevise, at hun var uværdig til den ære, der blev vist hende. Således er det også med menigheden: »Hver den, som har dette håb til ham, renser sig selv,« og søger at indtage en sådan stilling med hensyn til hjerte og liv, som behager brudgommen, og længes efter og venter på den salige forening og højtid, som er lovet af ham, der sagde: Jeg går bort for at berede eder sted, og jeg vil komme igen for at tage eder til mig.

To ting fremgår tydeligt af denne lignelse; først, at dette særlige træk i sandheden (kundskaben om brudgommens nærværelse) ikke er bestemt for verden i almindelighed, heller ikke for navnkirken, men kun for jomfruklassen, de indviede; dernæst, at dette budskab om Herrens nærværelse vil forårsage en adskillelse, som vil prøve hver enkelt af jomfruerne og tydeligt åbenbare de kloge, trofaste og værdige i modsætning til de utro og dåragtige jomfruer.

Oh, hvilke rigdomme af nåde der er indesluttet i det herlige budskab: »*Se brudgommen!*« Og dog er det en stor hemmelighed, som kun er kendt iblandt de hellige; thi verden kan ikke tage imod det. Det er dårskab for den og vil vedblive at være det, indtil alle jomfruerne har hørt det, og de vise iblandt dem er gået helt ind, indtil »døren bliver lukket«, og den »luende ild«, som tændes i den store trængselstid, der da skal følge efter, bringer hvert øje til at se (erkende), at Herren er nærværende, og at hans regering er begyndt.

Med hvilken kongelig yndest lyder ikke Jehovas budskab til hans tjenere og tjenerinder: »*Hor, datter, og giv agt og boj dit ore og glem dit folk og din faders [Adams] hus [de menneskeligeforbindelser, forhåbninger, formål og forrettigheder] og lad kongen [den Herre Jesus] have behag i din skønhed! Thi han er din Herre, og du skal falde ned for ham.*« (Psalme 45 : 11, 12) Hvem er da disse, som skal modtage en sådan gunst? Det er »*de kaldede og udvalgte og trofaste*«. »*Kongedatteren [Jehovas datter, som sådan erkendes Jesus brud] er aldeles herlig indadtil*« (eng. overs.). Hendes skønhed er hellighedens skønhed. Udadtil for verdens øjne at se er hun ikke herlig, og ligesom hendes herre i hans fornedrelse er hun foragtet og forkastet af mennesker. Men hun skal ikke altid være således; når hun har fulgt ham i hans fornedrelse, skal hun også få del med ham i hans herlighed. Som en ny skabning vil hun i sin tid blive ikklædt hans guddommelige natur — »*hendes klædning [når hun er herliggjort] er gennemvirket med guld*«. Guld er et symbol på den guddommelige natur. »*I stukne klæder ledes hun frem til kongen*« — i den enkle hvide dragt, hvormed hendes herre selv har forsynet hende, hans retfærdigheds klædning, på hvilken hun med megen omhu har broderet de kristne dyders smukke prydelser. Og stor vil glæden blive i himmelen og på jorden ved hendes rigelige indgang i kongens palads (2. Peter 1 : 5-8, 11); mange vil sige: »*Lad os glæde og fryde os og give ham æren; thi lammeets bryllup er kommet, og hans brud har gjort sig rede.*« (Åbenbaringen 19 : 7) »*Og Tyrus's datter [de stærke på jorden]*

skal søge din yndest med gaver, de rige blandt folket.« ... »Jeg vil prise dit navn iblandt alle slægter; derfor skal folkene love dig evindeligt og altid.« — Psalme 45 : 12-18.

Ja, »kloge« vil de af de indviede vise sig at være, som modstår verdens fortryllelse, tilsidesætter jordiske forhåbninger og belønninger, og hvis hjerter giver sig hen til og længes efter den elskede, så at de bliver fundet rede og værdige til den store forjættede ophøjelse som bruden, lammets hustru.

Da dette, at de tager deres lampe og følger brudgommen, fremstiller, at de forlader alt andet for at følge Kristus i denne hans nærværelses tid, er det ensbetydende med, at de må forlade Babylon, hvor jomfruerne hovedsagelig har været. Det er sandheden, som nu træder frem i høsttidens lys, der viser vejen til denne adskillelse af hveden fra ugræsset. Omhyggelig pudning af lampen åbenbarer dette for de kloge jomfruer, som er i besiddelse af indvielsens og lydighedens hellige ånd. De, der har denne olie, vil også få lyset; og de vil ivrigt og med glæde »følge lammet, hvor det går«.

De dåragtige jomfruer derimod, som mangler olien, får ikke noget klart lys over spørgsmålet om Herrens nærværelse. Da de er overbeholdende af omsorg for og planer med det nærværende liv, undlader de at undersøge emnet til fulde. Følgelig er de haltende og uvillige til at forlade Babylon og i samme grad ligegyldige eller mistroiske over for hele sagen. Selv om de også, tilskyndede dertil af andre, lovende forlader Babylon, er de dog stadig tilbøjelige til som Loths hustru at se sig tilbage. Til dem lyder Herrens formaning: »Kom Loths hustru i hu!« (Lukas 17 : 32) Han sagde også: »Ingen, som lægger sin hånd på ploven og ser tilbage, er vel skikket for Guds rige.«

Der findes intet i lignelsen, som antyder, at de dåragtige jomfruer vil komme til at indse deres dårskab, før lejligheden til at gå ind til højtiden er afskåret. Da vil de forstå, hvor tåbelige de var, når de ventede, at Herren skulle vedkende sig dem som sin brud og medarving. De havde jo kun været lunkne og fulgt ham på afstand. Mange, som nu er højt ansete iblandt menne-

skene og bekendte for deres »kraftlige gerninger«, vil blive blandt de skuffede.

»Og døren blev lukket«

Forkyndelsen af brudgommens nærværelse, og dette, at jomfruerne går ud for at møde ham og træder ind med ham til brylluppet, *vedvarer endnu* og vil vedvare, indtil alle de vise jomfruer er blevet »*besejlet på deres pander*« med kundskaben om høstsandhederne, som vil være tilstrækkelige til at skille dem fra Babylon og sætte dem i stand til at træde ind med brudgommen til den beredte fest. Når alle jomfruerne er blevet prøvet ved den nærværende sandhed, vil muligheden dørlukke, og der vil ikke blive givet flere lov til at komme med til festen; thi, sagde Herren, jeg er den, »*som lukker op, så ingen lukker i, og lukker i, så ingen lukker op.*« (Åbenbaringen 3 : 7) Når de dåragtige jomfruer kommer og banker på og søger at komme ind, efter at døren er lukket, idet de siger: »*Herre, Herre, luk op for os!*« vil han svare: »*Jeg kender eder ikke.*« De, som skammer sig ved ham og hans ord nu og derfor er ligegyldige, ved dem vil han skamme sig, når han åbenbares i magt og herlighed med alle sine hellige, trofaste budbærere — de kloge jomfruer, op-højede og herliggjorte med ham.

Det må bemærkes, at den lukkede dør slet intet har at gøre med verden. Det er døren til bryllupsfesten; og den har aldrig stået åben for andre end de indviede, jomfruklassen. Ingen anden klasse er nogen sinde blevet indbudt til at træde ind igennem den; og den lukkes, når høstsandhederne har sigtet og adskilt alle de varme, alvorlige, som er deres pagt tro, fra de kolde, lunkne og overbebyrdede, som undlader at opfylde deres pagt. Takket være Gud, det er ikke barmhjertighedens dør, som her lukkes, heller ikke døren til al gunst; men det er døren til den *højeste gunst*, medarveretten med Kristus som hans brud. Skønt Gud lukker døren for de dåragtige jomfruer og ikke åbner den på deres banken, men lader dem stå udenfor, udsatte for den »*onde dags*« store trængsel, hvor der vil være gråd og tæn-

ders gnidsel, vil de dog være i hans kærligheds og barmhjertigheds arme og endnu stå under hans gunst og særlige omsorg; thi de store trængsler, de skal igennem, er bestemte til at rense og lutre de angrende jomfruer og derigennem danne dem til at blive kar til ære, hvortil de oprindeligt blev kaldet, men viste sig uværdige. Da de i nogen udstrækning er beherskede af Babylons ånd og støtter det med deres indflydelse, hvor ubetydelig den end er, bliver de af Gud regnet for delagtige i dets synder og derfor uværdige til at undfly de plager, som skal komme over det. Disse plager er nødvendige, ikke alene for Babylons ødelæggelse, men også for renselsen og udskillelsen af den umodne hvede, som er forblevet i det — de dåragtige jomfruer, som til dels er berusede og overvundne af Babylons vin.

Dette, at vi går ind med Herren til brylluppet, er smukt fremstillet i den lykkelige brudeskare, der ledsagede den jødiske brud til hendes mands hjem med musik og tændte lamper og under alle tegn på glæde. Således gik hun ind til sin Herres glæde og til den fest, som han havde beredt, og således træder nu de kloge jomfruer ind. Glæden begynder, når de først hører om brudgommens nærværelse. Med glæde forlader de alt andet for at følge ham til den beredte fest. De nyder allerede nu i troen den kommende højtid, idet den nærværende brudgom gør dem bekendt med de overmåde store og dyrebare ting, som er beredt for hans udvalgte brud, og åbenbarer for dem sin kommende store gerning at velsigne og genoprette verden, i hvilken det skal være brudens forret at tage del. Når vi træder ind i modtagelsesværelset og ser tilberedelserne til den kommende fest, er vi allerede gået ind til vor Herres glæde. Vi har allerede nu en forsmag på de gode ting, som skal komme. Vi nyder allerede i ånden hans nådes herligste rigdomme. I troen har vi allerede sat os ved mesterens bord, og han er selv ifølge sit løfte (Lukas 12 : 37) kommet for at tjene os.

Denne højtid i troen på de dyrebare sandheder, som afsløres i denne høsttid, begyndte i 1875, ved slutningen af de 1335 dage.

(Daniel 12 : 12) Det er denne velsignelse, der er forudsagt af profeten, som siger: »Salig er den, som bier og når frem til de 1335 dage.«

Prøven med bryllupsklædningen

En anden af Jesu lignelser (Matthæus 22 : 1-14) taler om en endnu dyberegående prøvelse af helligdomsklassen, en prøvelse og adskillelse iblandt dem, som har hørt og erkendt høstbuds-kabet. De »kloge jomfruer« i den ene lignelse, som går ind med brudgommen til brylluppet, og »gæsterne« i denne lignelse er den samme klasse indviede, som så langt har vist sig trofaste og lydige. Denne klasse bliver fremstillet ved mange forskellige billeder, af hvilke hvert har sin særlige betydning som en anskueliggørelse. De fremstilles som »kloge jomfruer«, som tjenere, der venter på deres herres tilbagekomst fra et bryllup, som gæster ved et bryllup og som en brud. De er Kristi legeme, Kristi tilkommende brud, soldater under Kristus, som er deres høvding, grene på Kristus, som er vintræet, oliegrene på Kristus, levende stene i det tempel, hvor Kristus selv er hovedhjørnestenen, disciple under Kristus, som er deres lærer, får, hvis hyde han er o. s. v. Når vi betragter disse billeder, må vi huske, at de er forskellige, aldeles uafhængige af hverandre, og vi må søge at samle fra hvert af dem den lærdom, som det var hensigten at bibringe os dermed. Dersom vi sammenblander billederne og begynder at undre os over, hvorledes en sten i et tempel kan være en gren på et vintræ, hvorledes får kan være soldater, eller hvorledes gæsterne ved et bryllup kan være tjenerne eller bruden, går vi glip af den rette forståelse af dem. I virkeligheden er vi ikke kaldet til at være gæster ved lammets bryllupsnadver eller tjenere, som venter på deres herres hjemkomst fra et hyllup; men vi er kaldet til at være bruden, skønt vi i mange henseender må være som tjenerne og som disse gæster — som trofaste tjenere i vor tjenstvillighed og årvågenhed og som gæster i andre henseender.

Denne lignelse tjener til at vise noget, der ikke kunne udtrykkes ved billedet af bruden, der fremstiller den udvalgte menighed som et hele som Kristi medarving. Den viser karak-

teren af den beredelse, som fordres, og også den undersøgelse af hver enkelt, hvorved nogle forkastes og andre antages. De, som således monstres, fremstilles som allerede værende i gæsteværelset. De er den modne hvede, der indsamles eller indhøstes fra ugræsset, de kloge jomfruer skilte fra de dåragtige. De har hørt og modtaget høstsandhederne og glæder sig i troen ved tanken om den herlighed og velsignelse, som skal følge efter deres fulde forening med Herren. Hidtil har de alle løbet vel; men indtil enden af løbet er nået, gælder det, at »den, som lykkes at stå, se til, at han ikke falder«.

Hvorvidt man er antagelig og beredt til brylluppet, er i denne lignelse billedligt fremstillet ved, om man er iført *bryllupsklædningen* eller ej. Det var skik og brug ved de jødiske bryllupper, at værten forsynede alle gæsterne med dragter til ceremonierne — hvide klædninger af linned; og hvis nogen af gæsterne aftog den ved en sådan lejlighed modtagne klædning og viste sig i sin egen dragt, blev dette betragtet som noget meget upassende, som et bevis på hovmod og mangel på ærbødighed over for værten.

Bryllupsklædningen er et ypperligt symbolsk udtryk for Kristi retfærdighed, der er skaffet til veje af vor vært, Jehova (Romerne 8 : 30-34); og den gives til enhver, som tror på og fortroster sig til ham. Uden den kan ingen blive antaget til lammets bryllup; uden den kan ingen gæst få adgang. Indbydelsen og bryllupsklædningen er begge nødvendige, og lignelsen viser os, at kun de, som er således klædt, får adgang til forværelset, den nærværende sandheds lys, hvor de særlige beredelser gores, og hvor bruden gør sig endelig rede. (Åbenbaringen 19 : 7) Når indbydelsen og klædningen er modtaget, tilbringer disse gæster en kort tid (høsttiden) lige inden bryllupsfesten med at ordne deres klæder og lægge sidste hånd både på deres egen og på de andres beredelse. Og medens de er optaget hermed, holder de allerede i troen højt tid på de herlige udsigter, der venter dem. Brudgommen, det store fremtidsværk og det nærværende beredelsesarbejde er de stadige emner for deres tanker og samtaler.

I dette forværelse (denne gunstige tid og tilstand), der er strålende oplyst af Guds sandheds klare stråler, idet tiden for dens fulde åbenbarelse nu er inde, finder man både lejlighed og tilskyndelse til at smykke sig og fuldstændig berede sig til bryllupsfesten. Men ikke desto mindre viser lignelsen, at til trods for disse særlig gunstige forhold, vil der dog være nogle, her fremstillet ved en enkelt, der fornærmer værten, kongen, ved at foragte og aftage bryllupsklædningen.

Hvad denne lignelse umiskendeligt lærer, er altså, at den sidste almindelige prøve for disse »kloge jomfruer«, som så langt er blevet fundet rede og værdige, og som derfor er blevet delagtige i meget af høstlyset, vil komme til at dreje sig om, hvorvidt de klart erkender, hvad der så ofte vidnes om i skriften, at de er antaget til festen, ikke på grund af deres egen fortjeneste, men først og fremmest fordi deres nøgenhed og mange ufuldkommenheder er dækket af hans fortjeneste, som gav sit liv for dem til en genløsningsbetaling, og hvis tilregnede retfærdighedskjortel alene gør dem antagelige for kongen. Alle må bære disse kjortler. Og enhver må smykke den, han bærer, med gode gerninger.

Hvor mærkværdigt og betegnende er det ikke, at dette skal være den store almindelige slutningsprøve. Vor himmelske fader har åbenbart besluttet, at ingen andre skal blive af brude-skaren end de, som klart indser deres egen intethed og forstår, at den store brudgom er deres genloser såvel som deres herre og lærer.

Det synes næsten ufatteligt, at nogen, der har løbet vel så langt på banen, skulle kunne falde, når han er så nær ved virkeliggørelsen af sit håb. Men da vi nu på forhånd er blevet advaret herom, sømmer det sig for os som indviede at våge og bede, for at vi ikke skal falde i fristelse; thi i disse sidste dage vil de farlige tider komme, som er forudsagt af apostelen. (1. Timotheus 4 : 1; 2. Thimoteus 3 : 1; 4 : 3-5) Og dog er tiderne ikke så farlige, at Guds nåde skulle være ude af stand til at opretholde dem, som tillidsfuldt støtter sig til hans almægtige

arm. Tværtimod har de, som ydmygt forbliver på selvopofrelsens snævre vej, aldrig før været så godt understøttede og så fuldt udstyrede med Guds fulde rustning. Men så underligt det end kan forekomme, synes selve denne rigdom på gunst, fra Gud, selve klarheden i afsløringen af Guds nåderige plan (om i Tusindårsriget at bruge menigheden til at velsigne alle jordens slægter) i stedet for at lede til ydmyghed og til påskønnelse af den vidunderlige genløsningsbetaling, gennem hvilken vor befrielse fra fordømmelsen er tilvejebragt og vor kaldelse til den guddommelige natur og medarveret med Kristus sikret, at have den modsatte virkning på nogle. Sådanne synes at tabe deres egen uværdighed af syne såvel som Herrens uplettede fuldkommenhed; og i stedet for at erkende, at de i det højeste er »unyttige tjenere«, synes de at se noget vidunderligt i deres egne små selvfornægtelser for sandhedens skyld, noget lige så værdifuldt som det, Jesus gjorde, og mene, at de er lige så uundværlige som han for udførelsen af den store verdensplan, som skriften åbenbarer os. Sådanne gør sig skyldige i »ikke at holde fast ved hovedet« og i ikke at agte hans store genløsningsværk tilbørlig højt. (Kolossenserne 2 : 19) Disse bliver dømt uværdige, fordi de har ringeagtet pagtens blod, hvormed de var helliget, og agtet det for en almindelig ting. (Hebræerne 10 : 29) De forsmår selv Guds nådes ånd, når de forkaster »vejen« — den eneste vej — og det eneste navn givet under himmelen og iblandt mennesker, hvorved vi kan blive frelst fra den adamitiske fordømmelse og fuldt ud blive forliget med Gud.

De fremstilles i lignelsen ved den, der blev »bundet«, hindret i at komme længere frem til festen eller til en fuldere påskønnelse af dens velsignelser og glæder, og de vil til sidst blive kastet helt ud af lyset, ud i verdens »mørke« for at få del i den store trængsels angst og plager. For disse bliver altså selve de sandheder, som nu åbenbares, og som er bestemte til vort gode og vor udvikling, en anledning til at snuble, fordi de ikke lader sig påvirke på rette måde igennem dem. Ligesom Israels børn, der så længe var særlig begunstigede af Gud, blev stolte og be-

gyndte at tro sig virkelig værdige til de modtagne gunstbevisninger og uundværlige for Guds plan, så at Gud afskar dem fra al gunst, således er det nu med dem, der, om de end hidtil har løbet vel, glemmer at forblive ydmyge og begynder at tro sig selv *værdige* til at bestå for Gud i deres egen retfærdighed, og som gør fordring på ret til at tage del i festen uden bryllupsklædningen, Kristi tilregnede retfærdighed.

Det er sorgeligt at måtte sige, at også dette træk af profetien i denne lignelse, vi her er ved at betragte, opfyldes for vore øjne og således udgør endnu et led i den store kæde af tegn på, at vi er i »høsten«. Nogle af dem, som har fået del i de nuværende åndelige gunstbevisninger, har forsmået bryllupsklædningen og kastet den til side. Skønt de endnu taler om Kristus som Herre, foragter og fornægter de betydningen af selve den handling, ved hvilken han blev Herre, og på grundlag af hvilken de blev agtet værdige til at få en indbydelse til brylluppet. (Romerne 14 : 9; 5 : 2) De påstår dristigt, at de ikke behøver nogen genløser, og med fine spidsfindigheder og urigtige fortolkninger af skriften overbeviser de sig selv og andre om, at de kom ind i fårefolden ad en anden vej, uden at blive genløst, i deres egen retfærdighed, som profeten kalder et »besmittet klædebon«. Nogle påstår, at de ingen genløsning behøver, fordi de en gang for alle blev udvalgt af Gud til himmelsk herlighed.

Denne bortkastelse af bryllupsklædningen ved at fornægte Kristi genløsningsoffers værdi indtraf for første gang iblandt dem, der befandt sig i den nærværende sandheds lys, i sommeren 1878; og siden da er alle, som er trådt ind i forværelsets lys, høstlyset, blevet prøvet i denne henseende. I selve brudgommens nærværelses tid har denne vildfarelse fået fodfæste, så at nogle forkaster den uundværlige bryllupsklædning. Hvilken bevægelse har dette ikke forårsaget blandt gæsterne! Hvilken adskillelse! Hvilken sigtelse! De, som aflægger bryllupsklædningen, er ivrige efter at få andre til at gøre det samme. Men de trofaste gør modstand, og adskillelsesværket går for sig i

selve forværelset. Uden tvivl vil dette vedblive lige indtil den sidste time for brylluppet.

Imidlertid lægger den usynlige, men nærværende brudgom mærke til de trofaste værdige, som skal smage hans nadver. Det er ham, som tillader denne sidste prøve, og han har i lignelsen forudsagt den. Til dem, som har taget bryllupsklædningen af, siger han: »*Ven [kammerat], hvorledes er du kommet her ind og har ingen bryllupsklædning på?*« — en venlig, men meget kraftlig påmindelse om, at det at være iført klædningen var selve betingelsen for at få adgang til den modtagne gunst, og at klædningen blev skænket frit. Vi opfordrer alle dem, der nu fornægter værdien af Kristi død som en genløsningsbetaling, til at indrømme, at de ikke kom ind i det nærværende lys — kundskaben om Herrens nærværelse og andre af Guds dyder, som nu klart ses — uden at være iklædt denne kjortel. Ingen er kommet ind uden dette klædebon; andre kan ikke se Guds dyder. (1. Korinthier 2 : 7-14) Ligesom det gik i lignelsen, således går det også nu, når dette spørgsmål bliver fremsat for dem, der har forkastet klædningen: De tier, De kan ikke nægte, at det var, medens de bar klædningen, at de blev indladt; og de holder ikke af at bekende det.

»*Da sagde kongen til tjenerne: Bind fodder og hænder på ham, og kast ham ud i mørket udenfor!*« »Mørket udenfor« er det mørke, der indhyller de verdsligvise, den menneskeliges tankes mørke, når den ikke er ledet af Guds ord og indstillet efter hans åbenbarede plan om genløsning og genoprettelse. At en sådan bliver bundet og lænket, er et advarende eksempel for de andre af den indviede skare. Det hjælper alle de virkelig trofaste til klart at indse, hvor værdifuld og nødvendig klædningen er i kongens øjne. Tjenerne, som får befaling til at binde den utro, er de Guds Børn, som kender sandheden angående alt dette, og som kan binde sådannes indflydelse med skriftens vidnesbyrd om nødvendigheden og værdien af det dyrebare blod og af den retfærdighedsklædning, som blev købt til os. Idet de, som har aflagt klædningen, strider imod disse skriftbeviser,

bliver de ved deres egne argumenter og anstrengelser for at retfærdiggøre sig tvunget ud af lyset og ud i »mørket udenfor«. Kristi kors er nu for dem ligesom for verden en anstødssten og en dårskab; men for de trofaste indviede er det endnu »Guds kraft og Guds visdom«.

Men lad os ikke overse, at den, der i lignelsen blev bundet og kastet ud i mørket udenfor, først må have været i høstsandhedens lys. Derfor er en sådans ansvar og straf større end deres, som aldrig har nydt en sådan gunst. Tusinder i navnkristenheden vil uden tvivl følge dem af deres fremragende ledere, som forkaster troen på Kristi dyrebare blods kraft som et genløsningsmiddel. Disse bedragne vil ikke blive regnet for fuldt ansvarlige for dette skridt, fordi de ikke har været tilstrækkelig oplyste med hensyn dertil.

Vor kære søster i Herren,

*ANNA PETERSEN
Mimersgade 104, st., Kbhvn. N.*

afgik ved døden om aftenen den 6. november efter en færdselsulykke nær hjemmet.

Vor søster fulgte trofast moderne i København, selv om kræfterne nu var små. Hun var blandt de første, der kom, og fulgte levende med i alt, om end det kneb med at høre.

Vi vil savne vor søster meget i vennekredsen, men glæder os over, at hendes prøvetid nu er til ende.

Studier i Skriften af Broder C. T. Russell.

I Guds Tidsalderplan—II Tiden er nær—III Komme dit Rige—IV Hævnens Dag—V Forsoningen mellem Gud og Mennesker—VI Den nye Skabning.

Vi anbefaler meget disse Studier som Bibelnøgler der virkelig lukker op for Guds hellige Ord. Desværre har vi ikke disse Bøger at sælge, men kun til at laane ud til enhver der omhyggeligt vil studere dem.

Sandheds Litteratur for vor Tid leverer vi Vennerne frit.

Til Uddeling overalt
forskellige Traktater og Brevkort
om Guds Rige.

Til Samtaler og personlige Vidnesbyrd kan følgende
Skrifter leveres frit:

“Se jeg gør alle Ting nye”	12 Sider
Guds Genoprettelses Plan	14 ”
Haab hinsides Graven	12 ”
Lærer Bibelen alle Menneskers endelige Frelse? (Universalisme)	14 ”
Guds Rige	14 ”
Kristus er kommet tilbage for at løse Verdens- problemerne	20 ”
Gud og Fornuften	42 ”

SKRIFTEN LÆRER OS TYDELIGT:

At Menigheden er "den levende Guds Tempel" — i særlig Betydning "Hans Værk", hvis Opbygelse er gaaet for sig hele Evangeliets Tidsalder igennem — siden Kristus blev Verdens Genløser og Hovedhjørnestenen i dette Tempel; og naar det er fuldendt, skal Guds Velsignelser derigennem flyde ud "til alle Folk", og de skal finde Adgang til Ham. — I. Kor. 3:16, 17; Ef. 2:20—22; I. Mos. 28:14; Gal. 3:20

At Afslibningen, Tildannelsen og Fuldkommengørelsen af dem, der tror paa Kristi Forsoningsværk, og som er indviede til Ham, skrider frem i Mellemtiden; og naar de sidste af disse "levende Stene", som er "udvalgte og dyrebare", er endeligt tilhuggede, vil den store Bygmester samle dem alle i den første Opstandelse; og Templet skal fyldes med Hans Herlighed og blive et Mødested for Gud og Mennesker hele Tusindaarsriget igennem. — Aab. 15:5—8

At Grunden for Menighedens og Verdens Haab ligger deri, at "Jesus Kristus af Guds Naade smagte Døden for alle" som "en Genløsningsbetaling for alle", og at Han vil blive "det sande Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden — i sin belejlige Tid". — Hebr. 2:9; Joh. 1:9; I. Tim. 2:5, 6

At Menighedens Haab er, at den skal blive lig sin Herre, "se Ham, som Han er", blive "delagtig i den guddommelige Natur" og dele Hans Herlighed som Hans Medarving". — I. Joh. 3:2; Joh. 17:24; Rom. 8:17; II. Pet. 1:4

At Menighedens nuværende Mission er at berede de hellige til deres fremtidige Gerning; og lade enhver Dyd og Naadegave komme til Udvikling i sig; at være Guds Vidne for Verden; og berede sig til at blive den næste Tidsalders Konger og Præster. — Ef. 4:12; Matt. 24:14; Aab. 1:6; 20:6

At Verdens Haab bestaar i de Velsignelser, i Retning af Kundskab og gunstig Lejlighed, til hvilke der vil blive Adgang for alle i Kristi tusindaarige Rige, i Tiderne for Genoprettelsen af alt det, som gik tabt i Adam; at denne Genoprettelse vil komme til de villige og lydige gennem Kristus og Hans herliggjorte Menighed, medens alle genstridige vil blive udryddede. — Ap. G. 3:19-23; Es. 35